

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (III)

Una de les característiques de les nostres maneres d'estimar i que, a més, ens fa patir molt, és que ho fem a estones i a trossos. És a dir, els nostres afectes, fins i tot els més sincers, no són constants ni totals.

Diem que no són totals en el sentit que no arribem a estimar amb tot el que som i tot el que tenim. Hem sentit dir a persones experimentades, a manera de «savi» consell, que en l'amor sempre ens hem de reservar quelcom per a nosaltres mateixos, com «prevenció contra el risc» d'esdevenir sols i decebutos. Sovint això es tradueix en secrets no compartits, o en temps, espais, objectes, reservats exclusivament per a un mateix. No parlo, naturalment, d'allò que ens demana la nostra condició psicològica, com ara, estones de silenci, solitud, descans..., sinó d'espais i de temps absolutament exclusius, conservats al recer de la mirada i de la mà de l'altre, per molt estimat que sigui.

No sé si això ha de ser necessàriament així entre els humans, que han de resignar-se a estimar dintre dels seus límits. Però el que sí sé és que l'amor ressuscitat és ben diferent. Jesús, citant l'Antic Testament, va assenyalar com l'únic que Déu esperava de nosaltres:

«El Senyor, el nostre Déu, és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces» (Mc 12,29-30)

Estimar el Déu únic amb tota l'ànima. És conegut el testimoni del Rabí Akibba, que al segle I després de Crist va trobar la fe en el Déu d'Israel enamorant-se i casant-se amb Raquel, filla del rabí Calba Sabúa. Aprofundint en l'estudi de la llei jueva, esdevingué rabí i lluità en la resistència contra la dominació romana. Fou finalment condemnat a mort i, essent torturat, no s'estava de recitar aquestes paraules, anomenades *Shema* («Déu és l'únic...»: Dt 6,4-9). Els amics li deien que no se sentís obligat a fer-ho, però va respondre: «Des de sempre he defensat que estimar l'únic Déu amb tota l'ànima vol dir estimar-lo amb tot el que és estimat per tu, encara que et costi la vida... I ara tinc l'ocasió de practicar-ho».

L'amor ressuscitat és aquell que el Salm 102 cantava: «Ell et sacia d'amor entranyable; et corona de felicitat com de sitjaves, i tu et rejoyeneixes com un àguila» (vs. 4-5). L'amor ressuscitat «sacia i corona», embolcalla, omple i curulla, causant una sensació de joventut constant. I, més enllà d'ésser un manament, es viu com una força tan poderosa que res de la persona ressuscitada pot deixar d'estimar.

Cadascú estimarà amb tot el que és i fa, sigui el que sigui. El motiu de tot plegat és que quan ressuscitem per la fe en Jesucrist, l'amor se'ns fa un absolut en la vida, perquè veiem Déu, l'únic Bé. I no podem deixar d'estimar absolutament aquell que és l'amor absolut. I a tots els altres que, en Ell, ens mereixen absolutament el nostre amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Josep Perarnau, un sacerdot dedicat a la ciència

▶ El passat 28 d'abril, al paranimf de la Universitat de Barcelona, tingué lloc la solemne sessió acadèmica de conferiment del grau de doctor *honoris causa* al professor Josep Perarnau i Espelt (Avinyó, Bages, 1928). El sacerdot Josep Perarnau ha consagrat la seva vida a la teologia i a la història. Fou a Catalunya un dels primers editors dels documents del Concili Vaticà II. Però el doctorat concedit per la UB ha estat motivat pel seu treball per donar a conèixer les fonts i el veritable pensament de Ramon Llull i un gran nombre d'obres d'autors catalans medievals fins ara desconegudes o inèdites. Ens plau deixar constància d'aquest reconeixement a la gran tasca fet per Mn. Perarnau, el nom del qual cal inscriure en la llista dels eclesiàstics que han treballat per donar a conèixer les fonts de la gran història cultural de Catalunya. En aquesta circumstància, amb molts companys i amics, el doctor Perarnau va estar acompanyat per tres bisbes: el cardenal Martínez Sistach, el bisbe de Solsona, Jaume Trasserra, i el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena.

EN LA SEVA DARRERA REUNIÓ

Els bisbes catalans davant la crisi econòmica

Els bisbes de Catalunya, seguint de prop la situació econòmica difícil que està vivint el nostre país, hem reflexionat amb especial atenció sobre el sofriment de tantes persones i famílies en atur i de petites empreses amb una gran inestabilitat, que són fets que colpegen i que han de fer reflexionar i avançar la nostra societat envers una conversió sincera de major austeritat i solidaritat. Cal promoure una reflexió a fons de les causes que ens han dut a aquesta crisi tan profunda i tan injusta, sense deixar d'adonar-nos de la seva dimensió moral i espiritual. I fem una crida a les diverses Administracions i als actors econòmics i socials, perquè facilitin ajuts i sortides justes a la crisi.

Creiem en la capacitat de reacció i regeneració de la nostra societat catalana, amb l'ajuda de Déu. Serà des de l'austeritat i la solidaritat que podrem afrontar camins de sortida i d'esperança per als més afectats, amb una redistribució més justa de la riquesa i un exercici de les virtuts econòmiques, com ara l'austeritat, la solidaritat i la promoció d'activitats econòmiques veritablement productives i

respectuoses amb la dignitat de la persona humana.

Els bisbes valorem i agraïm tot el que s'està fent des de les comunitats parroquials, des de Càritas i altres institucions d'ajuda, amb tants voluntaris mobilitzats i tantes persones, que estan posant els recursos pastorals i d'assistència que l'Església té al seu abast, al servei dels afectats per aquesta crisi. I demanem que es mantingui aquest treball caritatiu envers els més afectats, amb noves iniciatives que promoguin la solidaritat i la justícia i amb activitats empresarials per mantenir i ampliar els llocs de treball.

Davant les polèmiques que han sorgit sobre el Sant Pare Benet XVI, els bisbes de Catalunya volem remarcar que l'actitud del sant Pare ha estat en tot moment, i des de l'inici del seu pontificat, de plena franquesa, humilitat i transparència. A tots els fidels, els bisbes els demanem un acompanyament proper i confiat a qui ara és el nostre Pastor; en primer lloc, amb la pregària a Déu, però també amb l'atenció als seus gestos i paraules i amb l'afecte.

Del comunicat de la reunió dels dies 5 i 6 de maig, celebrada a Tarragona

Reconeixement a persones i entitats d'Església

▶ La Generalitat de Catalunya va lliurar el passat 21 d'abril la Creu de Sant Jordi a 27 personalitats i 15 entitats que s'han destacat en el servei a Catalunya en l'àmbit cívic i cultural. Entre els guardonats hi ha Juana Martín (a la foto), treballadora de Càritas Diocesana, i Mn. Manel Pousa, dedicat als sectors més exclosos de la societat. I entre les institucions hi ha el Museu Geològic del Seminari Conciliar de Barcelona i la Fundació Ajuda i Esperança, que gestiona el *Telèfon de l'esperança*. Enhorabona a tots i a totes!

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teófil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra».

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel».

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Glorificació del Crist ressuscitat. Part superior de la pintura *Entierro del Conde de Orgaz*, del Greco. Església de Sant Tomé. Toledo

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Esriptura: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposit les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.» Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R. Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.» El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

COMENTARI

D'adults cristians a cristians adults

No és el mateix ser un adult cristià que un cristià adult. Un adult cristià és una persona cristiana que s'ha fet gran, perquè li han passat els anys. Tanmateix, hom pot tenir molts anys, sense haver madurat en la fe i, per tant, continuar essent un cristià infantil. Això, per desgràcia, passa amb més freqüència del que hauria de succeir.

L'Ascensió del Crist representa el moment en què els deixebles foren invitats a esdevenir adults en la fe. L'element nuclear d'aquesta maduresa consisteix

en encarnar-se dins la petita història de cada dia i, arrelats en el Crist ressuscitat, viure com Ell va viure i estimar com Ell va estimar. Aquesta invitació a l'adultesa, la fa l'àngel quan els interpel·la amb la pregunta: *què feu mirant al cel?* El que han de fer, en canvi, és tocar de peus a terra i construir la seva vida diària en l'amor, sobre el fonament de la resurrecció del Crist i el do de l'Esperit.

Aquest nou naixement no roman estàtic, sinó que ha d'anar evolucionant sempre, fins assolir la talla de la plenitud del Crist. Per tant, no és qüestió de

comparar-se amb ningú, sinó d'anar creixent en la mesura de les pròpies possibilitats, tot acceptant les errades i febleses pròpies de la condició humana.

En aquesta vivència de la fe adulta, ens acompanyarà sempre l'acció de l'Esperit, que ens fa capaços de guarir el dolor del món i de donar la vida pels exclosos i marginats de la terra. Vivint aquesta fe adulta, brollarà la paraula modesta i adequada per anunciar les meravelles de Déu a la humanitat del nostre temps...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33
- **dimarts**: Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a □ **dimecres**: Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19 □ **dijous**: Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26 □ **divendres**: Ac 25,13b-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19 □ **disabte**: Ac 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21,20-25 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Pentecosta (lit. hores: 1a setm.): Ac 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 / Jn 20,19-23 (o bé: Ga 5,16-25 / Jn 15,26-27;16,12-15)

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

El comentari dels fets en les revistes religioses d'època

En els diaris i revistes de l'època els estralls de la *Revolució de juliol* tingueren un ampli ressò. A guisa d'exemple esmentem algunes de les publicacions periòdiques editades pels frares caputxins, en les quals es posà en relleu el fort dolor causat en la població de casa nostra per mor dels violents estralls produïts a Catalunya la darrera setmana de juliol de 1909. Els frares, a més de doldre's per la pèrdua dels monestirs de les caputxines de Manresa i de Barcelona, sentiren moltíssim la destrucció del santuari de l'Ajuda.

En les publicacions periòdiques dels framenors caputxins hi trobem expressada la visió dels frares a propòsit de la Setmana Tràgica. Per exemple, la revista dels caputxins de Castella titulada *El Mensajero Seráfico*, qualificà la Setmana Tràgica de *sagnant*; i en la revista *El Adalid Seráfico* publicada pels caputxins d'Andalusia es conceptuà la *Revolució de juliol* de *diabòlica*. També en la *Fulla Seráfica*, que editaven els frares caputxins des

d'Olot, a més de blasmar totes les calamitats i els incidents ocorreguts a diverses poblacions de Catalunya, insistiren en donar prioritat a la reconciliació i, alhora, manifestaren la necessitat urgent de la represa de la vida laboral i social i, sobretot, en les tasques d'acció social catòlica que s'havien de promoure des del franciscanisme segle.

El P. Miquel d'Esplugues, que havia estat reelegit ministre provincial dels caputxins de Catalunya pocs dies abans de la Setmana Tràgica, una volta passat el primer impacte dels estralls i violències de la darrera setmana de juliol de 1909, demanà un informe minucios dels fets ocorreguts per tal d'enviar-ne notícia detallada a Roma, car els fets foren esguardats d'una «gravetat extraordinària i de perturbadores conseqüències».

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

Respectuosos, dialogants i amics

Una comunicació transparent i sincera sempre ajuda a una bona convivència, i aquesta sols és possible si també hi és present la confiança. Tanmateix, podem assenyalar un camí per arribar-hi? En el seu missatge amb ocasió de la 43a Jornada de les Comunicacions Socials, Benet XVI ens ofereix tres elements claus: el respecte, el diàleg i l'amistat. Eliminar-los de les nostres relacions humanes no sols no aporta cap benefici sinó que les contamina de desconfiança i sospita. Les profundes transformacions que estan introduint les noves tecnologies digitals necessiten del respecte, del diàleg i de l'amistat per tal que siguin en bé d'una veritable relació humana, afavoreixin una autèntica comunicació entre les persones i serveixin el bé comú.

Com fer-ho possible? A diferència de temps enrere, avui ja no hi ha barreres tecnològiques per a la comunicació, però poden seguir havent-hi barreres humanes que l'impedeixen. Això és el que cal vetllar, sobretot quan som temptats d'oblidar el valor de la pròpia dignitat i de la dels altres, quan l'egoisme enterboleix la visió de les persones i els esdeveniments, quan es tanquen totes les portes al diàleg constructiu, quan la crítica vulnera els drets més elementals i situa les persones en la indefensió, quan l'individualisme és la mesura de tot. En aquesta forma de fer, ni el respecte ni el diàleg ni molt menys l'amistat hi tenen cabuda. Més encara, se'ls nega la més mínima possibilitat de ser-hi i d'influir positivament.

Mitjançant un coneixement progressiu de l'Evangeli, fent d'ell estudi, pregària i font d'espiritualitat per tal de crear vincles de comunió, fixem-nos en la manera com Jesús es relaciona amb les persones: introdueix una forma de comunicació que transforma l'interior de cadascú, respecta la llibertat i les decisions dels seus interlocutors, escolta i fa seves les preocupacions i anhels, i ofereix la seva amistat. No hi ha res de fictici ni aparent. Tot és real, proper, gratuït, profundament humà. Més encara, tot ho refereix a Aquell que ens ha estimat primer i ha entrat en diàleg amb la humanitat: Déu, el Pare. Parlant amb Jesús, escoltant-lo, ningú se sent ferit, maltractat, calumniat o exclòs, sinó reconegut, acceptat i estimat. Amb ell, podem fer que totes les oportunitats de comunicació es converteixin en gestos de proximitat humana, de sensibilitat social i, així, contribuir a millorar més i més la nostra convivència.

† **Sebastià Taltavull Anglada**
Bisbe auxiliar de Barcelona
i encarregat dels MCS a la Tarraconense

SANTORAL

24. ✚ Diumenge de l'Ascensió del Senyor.

Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe, santes Susanna i Afra, mrs., beat Joan Prado, prev. i mr.

25. **Dilluns.** Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. **Dimarts.** Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec. 175-189) i mr.

27. **Dimecres.** Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.

28. **Dijous.** Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. **Divendres.** Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxi; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

30. **Dissabte.** Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina); beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905-Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

El apostolado de san Pedro y san Pablo

Mn. J. M. Martí i Bonet, archivero diocesano y director del Museo Diocesano de Barcelona (Pia Almoina) presentará en los próximos números del Full Dominical ocho artículos sobre el apostolado indivisible de san Pedro y san Pablo en Cataluña.

La iconografía de san Pedro y san Pablo está bien definida ya en época medieval. Curiosamente, por ejemplo, las barbas de los dos apóstoles (una larga, la de Pablo, y la otra corta y serrada, la de San Pedro) son elementos distintivos y probativos a la hora de demostrar la autenticidad de una bula o privilegio papal.

Los dos apóstoles siempre aparecen juntos, indicando que el apostolado de los dos es «indivisible» o «inseparable». Esta iconografía se encuentra necesariamente en los privilegios solemnes de los Papas. Sus sellos son, normalmente, de plomo y se elaboraban vertiendo plomo hirviendo en la cavidad que había en los bajos relieves (en negativo) de los dos apóstoles... Dentro de esta masa de plomo fundido, se colocaban los dos extremos de los hilos que envolvían el documento. Este sello o bula (de «hervir» el plomo) era el testigo más fidedigno de la autenticidad del privilegio pontificio.

También se figuraban san Pedro y san Pablo juntos en medallas conmemorativas como la presente, del siglo XVII: en el recto se encuentran las figuras de Jesús y María con la escalera Santa. Y en el reverso el apostolado de san Pedro (con la barba pequeña) y san Pablo con la barba más grande, con las cuatro puertas Santas de las cuatro basílicas mayores romanas.

J.M. Martí i Bonet

ENTREVISTA

▶ JUAN CARLOS ALAMEDA

Pelegrinar en la fe

L'organització d'un pelegrinatge suposa, entre d'altres tasques, triar un lloc que tingui quelcom d'emblemàtic per al cristià per tal d'arribar a tenir una experiència de Déu. Segons Mn. Juan Carlos Alameda, director del Secretariat diocesà de Pelegrinatges de Tenerife i membre de l'Equip Nacional de Santuaris i Pelegrinatges de la CEE, «cal llegir textos adequats per fer un pelegrinatge en la fe i que culminin en la vivència de l'Eucaristia».

Com s'ha de preparar un pelegrinatge?

Cal informar molt bé les persones que hi vulguin participar, perquè és increïble com la gent busca tenir una experiència de pelegrinatge:

sortir de casa, posar-se en camí cap a aquests llocs sagrats; busquen, no es cansen de buscar. Et trobes també que moltes persones s'acosten amb diferents motivacions: per anar de viatge, per cultura, a la recerca de silenci..., i resulta que Déu hi intervé, i descobreixen de nou la fe!

Quina tasca feu des del Secretariat?

El Secretariat diocesà de Pelegrinatges fa una acció pastoral que es concreta en l'assessorament a parròquies, escoles i religiosos a l'hora de fer un pelegrinatge o un viatge parroquial, perquè aquest tingui sempre el matís de la vivència de la fe. Aquest viatge parroquial ajuda a crear vincles d'amistat, de convivència que ajuden a fer comunitat i, sobretot, a conèixer més les persones amb les quals convivim cada dia. D'altra banda, vénen també persones que volen unir-se a grups parroquials, perquè així poden viure la seva fe durant les vacances. També assessorem professionals del turisme que, sovint, necessiten una orientació en aquest camp, ja que és un món que molts d'ells desconeixen.

Quina diferència veu entre viure la fe a les illes o a la península?

La primera és que sempre estem disposats a moure'ns: l'avió o el vaixell són a les illes com el taxi o el bus a la península. I la mobilitat és necessària! Quant a la vivència de la fe, a les illes ens trobem amb una fe viva i compromesa a les parròquies; la gent la viu com una cosa seva. Es viuen profundament els misteris de la fe i estan molt lligats a les tradicions dels pobles. Cal recordar que l'Església, des de fa cinc segles, pelegrina a Canàries de la mà de la Mare de Déu de la Candelera.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

La parròquia de Santa Maria, de Castelldefels, oberta tot el dia. El passat dia 11 d'abril,

coincidint amb la Vigília Pasqual, es va beneir la reixa instal·lada recentment a l'església. Aquest element arquitectònic permet des de llavors que l'edifici romanguí obert des de les 8 fins a les 21 h i facilita que tothom pugui apropar-se a pregar una estona, també fora dels horaris de missa. La iniciativa està resultant un èxit, donada la presència gairebé contínua de persones.

Maxtembrat 09 a Olesa de Montserrat. El 25 i 26 d'abril 400 participants van gaudir de moments formatius i lúdics al CEIP Josep Ferrà i Esteva d'aquesta localitat, en la 13a edició d'aquesta trobada de joves dels centres d'esplai de la Fundació Pere Tarrés. Sota el lema «Esplai't», van treballar sobre la comunicació i l'expressió corporal, verbal i artística.

Taula rodona a Vilanova «Fer front a la crisi». El passat 29 d'abril va tenir lloc a Vilanova i la Geltrú la segona taula rodona sobre la crisi, convocada per l'Equip de Pastoral Obrera del bisbat, amb l'assistència d'un centenar de persones. Els diversos membres de la taula van coincidir a assenyalar que la crisi pot fer-nos conscients de la necessitat de canviar els valors amb què vivim, i pas-

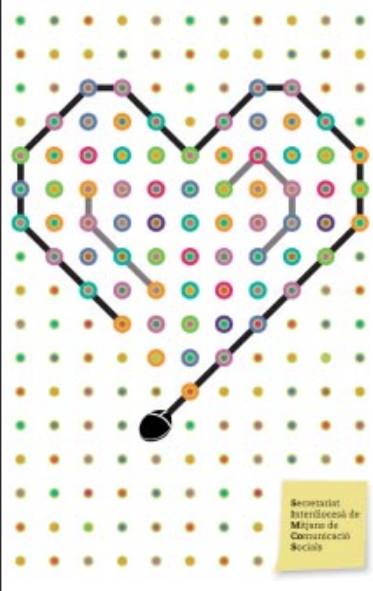
ESGLÉSIA DIOCESANA

AGENDA

Noves tecnologies, noves relacions.

Promoure una cultura de respecte, diàleg i amistat

24 de maig de 2009
Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Avui se celebra aquesta Jornada, promoguda pel Concili Vaticà II des de 1967. En el missatge de Benet XVI per aquesta ocasió, s'aprofundeixen els valors del respecte, el diàleg i l'amistat per tal d'aconseguir que els mitjans de comunicació, que avui dia no tenen fronteres amb les noves tecnologies, arribin a ser veritablement instruments d'informació, de coneixement i de comunió per a tota la família humana. Podeu consultar-lo íntegrament al web del bisbat www.bisbat.santfeliu.org.

Trobada final de curs de la Delegació d'Ensenyament. 3 de juny, 18-20.30 h. Els professors i mestres de

sar de l'individualisme, el consum i el guany econòmic al compartir, la llibertat, l'austeritat, la justícia, la redistribució de la riquesa, l'autenticitat i l'economia no especulativa. Valors que, com deia el bisbe Agustí, no es poden imposar sinó que cal adoptar per convicció.

Trobada de seminaristes per Sant Jordi. Aprofitant la celebració del patró de Catalunya, va haver-hi la trobada conjunta del Seminari Major Interdiocesà, el de Terrassa i el Conciliar de Barcelona, en la seu d'aquest últim. El professor Jordi Giró va pronunciar una conferència sobre el sacerdot Carles Cardó i el seu pensament amb motiu del 50è aniversari de la seva mort; a continuació es va celebrar l'eucaristia i el sopar de festa per cloure la trobada.

Trobada d'escolans al Seminari: «Per a mi viure és Crist». Sota aquest lema es va celebrar la setena edició d'aquesta trobada el passat 25 d'abril. Els nens i nenes que ajuden als mossens de les parròquies dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona van poder descobrir la vida apostòlica i missionera de sant Pau.

El bisbe Agustí amb els infants de Sant Boi que fan la Primera Comunió. El 25 d'abril passat es van aplegar a la parròquia de Maria Auxiliadora en una trobada que va consistir en un moment de pregària i un altre de diàleg en el qual els nens i nenes li van fer preguntes al bisbe Agustí sobre ell, sobre l'eucaristia, sobre l'Església, etc.

religió, i docents en general de les escoles cristianes del bisbat, estan convidats per l'equip de la delegació a aquesta reunió, que comptarà amb la presència del bisbe Agustí. Col·legi del Bon Salvador, c/ Armenteres 15, Sant Feliu de Llobregat.

Festa de l'Esperit. 30 de juny, 19.30 h. Els joves de la diòcesi són convocats per al proper dissabte, vigília de Pentecosta, a la Catedral de Sant Llorenç, per tal de celebrar plegats junt al bisbe Agustí aquesta festivitat. Els materials de preparació elaborats per la Delegació de Jovenut els trobareu a www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

FORMACIÓ

Vorejant l'ànima humana. 26-28 juny. Curs de bíblia i psicologia que aprofundirà les imatges presents a l'evangeli de sant Joan, organitzat per la Casa d'Espiritualitat del Miracle. Informació i inscripcions: telèfon 973 480 002, casespi@santuarielmiracle.com, www.santuarielmiracle.com.

CULTURA

Concert a Collbató. 31 de maig, 19 h. Música de A. Soler, Mendelssohn, N. Casanovas, interpretada per l'Aula d'Orgue del Conservatori de Terrassa, sota la direcció de Jordi Figueras. Organitzat per l'Associació Amics de l'Orgue-Collbató, a l'església de Sant Corneli.

CATEDRAL

Dedicació de la catedral. 26 de maig, 20 h. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia amb vespres.

Confirmació d'adults. 30 de maig, 19 h. El bisbe Agustí impartirà el sagrament de la confirmació a un grup d'adults de diverses parròquies de la diòcesi.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (III)

Una de las características de nuestras maneras de amar y que, además, nos hace sufrir, es que lo hacemos a ratos y a trozos. O sea, nuestros afectos, incluso los más sinceros, no son constantes ni totales.

Decimos que no son totales en el sentido de que no llegamos a amar con todo cuanto somos y todo cuanto tenemos. Hemos oído decir a personas experimentadas, a manera de «sabio» consejo, que en el amor siempre nos tenemos que reservar algo para nosotros mismos, como «prevención contra el riesgo» de quedarnos solos y decepcionados. A menudo eso se traduce en secretos no compartidos, o en tiempo, espacios, objetos, reservados exclusivamente para uno mismo. No hablo, naturalmente, de aquello que nos pide nuestra condición psicológica, como por ejemplo, ratos de silencio, soledad, descanso..., sino de espacios y de tiempo absolutamente exclusivos, mantenidos al abrigo de la mirada y de la mano del otro, por muy amigo que sea.

No sé si eso debe ser necesariamente así entre los humanos, que tienen que resignarse a

amar dentro sus límites. Pero lo que sí sé es que el amor resucitado es muy diferente. Jesús, citando el Antiguo Testamento, señaló como lo único que Dios esperaba de nosotros:

«El Señor, nuestro Dios, es el único. Ama el Señor, tu Dios, con todo el corazón, con toda el alma, con todo el pensamiento y con todas las fuerzas» (Mc 12,29-30)

Amar el Dios único con toda el alma. Es conocido el testimonio del Rabino Akibba, que en el siglo I después de Cristo, encontró la fe en el Dios de Israel enamorándose y casándose con Raquel, hija del rabino Calva Sabúa. Profundizando en el estudio de la ley judía, llegó a ser rabino y luchó en la resistencia contra la dominación romana. Fue finalmente condenado a muerte y, siendo torturado, no paraba de recitar estas palabras, llamadas *Shema* («Dios es el único...»: Dt 6,4-9). Los amigos le decían que no se sintiese obligado a hacerlo, pero respondió: «Desde siempre he defendido que amar el único Dios con toda el alma quiere decir amarlo

con todo cuanto es amado por ti, aunque te cueste la vida... Y ahora tengo la ocasión de practicarlo».

El amor resucitado es aquel que el Salmo 102 cantaba: «Él te sacia de amor entrañable; te corona de felicidad como deseabas, y tú te rejuveneces como un águila» (vs. 4-5). El amor resucitado «sacia y corona», envuelve, llena y colma, causando una sensación de juventud constante. Y, más allá de ser un mandamiento, se vive como una fuerza tan poderosa que nada de la persona resucitada puede dejar de amar.

Cada cual amarà con todo cuanto es y hace, sea lo que sea. El motivo de todo ello es que cuando resucitamos por la fe en Jesucristo, el amor se nos hace un absoluto en la vida, porque vemos a Dios, el único Bien. Y no podemos dejar de amar absolutamente al que es el amor absoluto. Y a todos los demás que, en Él, merecen absolutamente nuestro amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat